

Kedves Barátaim!

Péteken volt 99 éve, hogy Tanár úr megszületett és szeptember elején lesz 6 éve, hogy elment. Ahogy rohannak az évek, úgy tűnik, az idő megcsal bennünket, ha nem vigyázunk. Tudjuk róla, hogy az egyik legbiztosabb **támpont** életünkben, mert csak telik-múlik a maga pontos egyenletességében, ezért nyugodtan hozzáigazíthatjuk óráinkat és életünket, hisz *az idő a változások mértéke, a megelőző és rákövetkező rendje szerint*. Arisztotelész e tanítása azonban valahogy mégsem nyugtat meg minket.

Valamennyien érezzük és éljük ugyanis, hogy az idő egyszer ólomlábakon jár, máskor madárszárnyakon száll, s nagy ritkán állni látszék, („*bár a szekér szalad*”). Nem értjük pontosan miként lehetséges, hogy a múlt már, a jövő még nem létezik, a jelen pedig a következő pillanatban a múltba hanyatlik. Mintha az lenne létének értelme, hogy ne legyen – tartja Aurelius Augustinus.

Bár értelmetlennek tűnik, mégis mindannyian jól értjük, ha így fogalmazunk: **Még száz év sem** telt el Bandi bácsi születése óta, s **már** majdnem **hat éve**, hogy nincs közöttünk. Sokszor mondjuk megrettenve: Az idő nagy úr, mindenkit legyőz. Máskor meg magabiztosan valljuk, hogy hatalmunk van fölötte, amikor tervezgetjük a még nem létező jövőt, vagy emlékezetünk ereje jelenlétté emeli a már nem létező múltat.

Ugyanezt tesszük most is, amikor összegyűlünk Tanár úr lakóházánál és emléktáblájánál. Emlékezünk Bandi bácsi felejthetetlen lényére és már tervezgetjük, vajon jövőre, születése centenáriumán hogyan állítsunk Neki méltó emléket. S közben valljuk, tudjuk, hisszük, hogy nem csak mi állunk meg a Fadrusz utca 5. előtt, hanem velünk együtt az idő is, mert Kokszt itt van köztünk, velünk, bennünk.

Nem kell nagy szavakkal dicsőítenünk Őt, mert nem örülne neki. Annyira szerény volt, hogy bár minden adottsága megvolt hozzá, sohasem doktorált le. Komolyan vette Mestere szavait: „*Ne nevezzétek magatokat tanítónak, mert csak egy Tanítótok van, a mennyei!*” S mégis vérbeli Tanár volt, Szókratészhoz hasonló. Egész életét a magyar fiatalok episztémére és arétére, műveltségre és tisztességre nevelésének áldozta. Az élete végén kapott kitüntetések elfogadására is csak hosszas lelki tusakodások után kerülhetett sor. Tudta, hitte, hogy a világ dicsősége múlandó, aki itt felmagasztaltatik, megalázzák, aki alázatos, felmagasztalják, mert csak a Mennyei dicsőség örök. Még ékszer sem viselt soha. Legkevésbé hite szimbólumait, mondván: „*Gyarló ember vagyok, s más sem hiányzik, minthogy bűneimmel szégyent hozzak a Szent keresztre.*”

Kedves Tanár Úr! Köszönjük, hogy köztünk voltál, vagy és leszel, továbbra is vigyázol ránk, imádkozol, és közben jársz értünk az idő uránál, mindenek teremtőjénél, megváltójánál és megszentelőjénél. Köszönjük, hogy segítettél megsejtenünk azt, ami mozgatja a Mindenséget, élte az emberséget; amiért évről évre elzarándokolunk földi léted köveihez, s ami a mi legfőbb titkunk, kincsünk. Hála érte, hogy örökségül hagyta ránk a Szeretetet mindenható erejét...